

Problemer i forholdet

Vansker, kriser og konflikter er en naturlig del av alle parforhold.

Oppoverbakker er like naturlige som nedoverbakker. Det er like utenkelig å leve i en familie uten problemer som å leve uten gledesstunder og perioder med trivsel.

Vær oppmerksom på barna

For det andre må vi ha klart for oss at barn stort sett deler sine foreldres - og andre foresattes kår - på godt og vondt. Det kan vi like eller ikke like, men stort sett vil det være slik.

I tider hvor foreldrene har det problematisk sammen går det derfor ikke barna hus forbi, like lite som gledesstundene går ubemerket hen. Hvis det er blitt en utrivelig stemning "på skuta," vil alle merke det - fra kapteinen og styrmannen til dekksgutten og byssejenta.

Vi voksne kan ikke bestemme oss for å ha det bra når vi ikke har det bra. Trivsel i en familie er i det hele tatt noe som ikke lar seg frembringe bare ved god vilje. Det er heller et biprodukt av at man lykkes med noe som er viktigere enn trivsel.

Det kan være tungt å være barn av ulykkelige foreldre som ikke har det bra sammen. Men barn kan ikke bytte foreldre og foreldre kan ikke bare bestemme seg for ikke å ha det vanskelig. Det de kan gjøre er å se problemene i øynene og foreta seg noe. Og det er ikke likegyldig hva de foretar seg. Derfor kan det være lurt å drøfte saken med noen utenforstående - for eksempel en fagperson på et familievernkantor - før man tar de store avgjørelsene.

Men man må vel kunne beskytte barna?

Foreldre kan beskytte barna mot så mangt, men neppe mot seg selv. Foreldre må i en slik situasjon - som i så mange andre - bruke fornuften og godviljen.

Barn er barn og har naturligvis ikke behov for innsyn i alle de voksnes anliggender. Det er helt rimelig at svaret fra de voksne av og til må være: "Det er noe som bare angår oss voksne!"

Mye avhenger av hva som er vanlig i nærmiljøet man bor, familien og av barnets alder og modenhet. Dette vil foreldrene selv vite best fordi de kjenner sitt miljø og sine barn.

Foreldre bør stole på sine egne vurderinger av hva som vil være best for barnet. Det er ikke dumt å høre råd fra fagfolk, men foreldre må ikke la seg styre av generelle råd fra slike som kaller seg fagfolk. For også fagfolk er uenige om det meste. Til og med det jeg her skriver, vil det utvilsomt være mange fagfolk som er uenig i.

Barn trenger foreldre som har tro på at de vet hva som er best for barna. I det ligger naturligvis at hvis foreldrene tror det kan være nyttig for barna at de selv søker assistanse fra andre - venner eller familievernkontor eller lignende - så skal de ikke nøle med det heller.

Men, den beste måten å beskytte barna på, er å ordne opp.

Men hvis man bekymrer seg for barna i en slik situasjon?

Det er et godt tegn. Det betyr at barna har omtenkssomme og oppmerksomme foreldre som har omsorg også for barnas situasjon - mens de selv prøver å løse sine vanskeligheter i samlivet, og strever med å komme frem til en ordning som er så god som mulig for alle parter.